

Πόνος. Πρόσεξε την πρόνοια του Θεού;

/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Θεολογία και Ζωή

Image not found or type unknown

π. Συμεών Κραγιόπουλος

Επιτρέπει ο Θεός, αδελφέ μου, να έχεις ένα πρόβλημα, έναν πόνο, μια δυσκολία, να περνάς κάτι που ίσως σε συντρίβει ως τα κατάβαθα της υπάρξεώς σου. Αυτό είναι ευλογία, είναι επίσκεψη του Θεού. Είναι σαν να σου λέει ο Θεός: «Εδώ είμαι. Στάσου λίγο και πρόσεξε. Γύρνα και κοίταξέ με. Μη βουλιάζεις μέσα στην όποια πραγματικότητα. Θέλω κάτι να σου δώσω. Τι έχω να σου δώσω; Τον ίδιο τον εαυτό μου! Ναι, θέλω να σου δώσω την όλη χάρη μου και δια της χάριτός μου τον ίδιο τον εαυτό μου και να σε κάνω θεό. Θέλω να σε κάνω ό,τι είμαι κι εγώ ο Θεός, διότι σε αγαπώ, σε θέλω, διότι είσαι το πλάσμα μου και για σένα έκανα και κάνω τα πάντα».

Ενώ λοιπόν αυτό που περνάει κανείς είναι μια επίσκεψη του Θεού, δεν μπορεί να το δει έτσι ο άνθρωπος. Νομίζει ότι δεν αντέχει, νομίζει ότι ο πόνος είναι πολύς, ότι οι στενοχώριες είναι πολλές και τα βάσανα μεγάλα και λέει: «Τι να κάνω; Δεν μπορώ». Δεν είναι όμως έτσι.

Ακριβώς το ότι πονάς, πιέζεσαι και ζορίζεσαι, ακριβώς το ότι έχεις πληγή μέσα σου, ακριβώς το ότι έρχονται όλα έτσι που ούτε ελπίδα υπάρχει ούτε διέξοδος ούτε κάποιο στήριγμα ή κάποια παρηγοριά, ακριβώς λοιπόν το ότι συμβαίνουν όλα αυτά, είναι όχι ένδειξη αλλά απόδειξη, αδελφέ μου, ότι είναι παρών ο Θεός, ότι σε

αγγίζει ο Θεός, ότι ασχολείται μ' εσένα ο Θεός. Σε βλέπει, σε ξέρει, σε καταλαβαίνει και θέλει να σε ελεήσει. Στάσου λοιπόν λίγο, κάνε λίγη υπομονή, στηρίξου λίγο στον Θεό! Γιατί πονάς τόσο πολύ; Γιατί αισθάνεσαι τόσο πολύ πληγωμένος, τόσο πολύ αποθαρρυσμένος; Γιατί τόσο πολύ νιώθεις ότι πνίγεσαι, ότι χάνεσαι; Γιατί; Όχι για άλλο λόγο, αλλά διότι έχεις αντίσταση μέσα σου.

Και η αντίσταση αυτή να, πώς λειτουργεί. Ας πούμε ότι υπάρχει ένα οχυρό, ένα φρούριο, στο οποίο επιτίθεται κάποιος εχθρός. Όσο ανθίσταται αυτός που είναι μέσα στο οχυρό, τόσο εκείνος που επιτίθεται εντείνει τις δυνάμεις του, δυναμώνει τις πιέσεις του, δυναμώνει τις επιθέσεις του, για να συντρίψει το οχυρό· να σπάσει τοίχους, πόρτες και να εισέλθει μέσα να το καταλάβει.

Αν αυτά έχουν δόση αληθείας εκεί, στο παράδειγμα με το φρούριο, έχουν δόση αληθείας και μεταφορικά: Ένα τέτοιο πράγμα, δηλαδή, αν επιτρέπεται να πούμε, γίνεται μεταξύ Θεού και ψυχής. Το καταλαβαίνει δεν το καταλαβαίνει κανείς -αν και δεν δικαιολογείται που δεν το καταλαβαίνει, στην πραγματικότητα όμως δεν θέλει να το καταλάβει- μέσα εκεί βαθιά στην ψυχή του ανθρώπου το εγώ, η φιλαυτία, η αυταρέσκιά του, γενικότερα η όλη αυτονόμηση του ανθρώπου από τον Θεό είναι σαν ένα οχυρό που δεν παραδίδεται με τίποτε. Και ενώ νιώθεις όλα αυτά που έτσι ή αλλιώς τα επιτρέπει ο Θεός σ' εσένα τον χριστιανό -τι γίνεται με τους άλλους είναι άλλο θέμα- ακριβώς για να σπάσουν οι πόρτες, να ανοίξει ο δρόμος και να μπει μέσα η χάρη του Θεού, εσύ ανθίστασαι και λες: «Δεν μπορώ! Δεν μπορώ!»

Δεν μπορείς; Τόσο το καλύτερο. Παραδώσου στον Θεό, πες το «ναι» στον Θεό και -ω του θαύματος!- όχι απλώς θα χαλαρώσει ο πόνος, όχι απλώς θα ελαφρύνει, αλλά σιγά-σιγά, καθώς αρχίζεις να φιλοσοφείς, καθώς αποφάσεις να γνωρίσεις λίγο τον εαυτό σου, καθώς συντρίβεσαι, προσγειώνεσαι, ταπεινώνεσαι και έχεις τη διάθεση να καταλάβεις τι ακριβώς γίνεται, θα δεις, τρόπον τινά, με τα μάτια σου και θα αισθανθείς την όλη ενέργεια της χάριτος του Θεού μέσα σου.

Και μετά όλο αυτό που σου συμβαίνει θα αρχίσει να γλυκαίνει, να γίνεται ουράνιο -ακριβώς διότι έτσι είναι- να είναι χάρη Θεού, να είναι θωπεία του Θεού, άγγιγμα του Θεού, γλυκασμός του Θεού. Θα αισθανθείς ότι όλο αυτό είναι το σκύψιμο του Θεού επάνω σου με αγάπη. Καθόλου δεν θα νιώσεις σαν να θέλει να σε ταπεινώσει ο Θεός ή να σε εκθέσει ή να σε εξουθενώσει, όπως κάνουν καμιά φορά οι ισχυροί, που καταδέχονται μεν να βοηθήσουν τους αδυνάτους, αλλά με μια διάθεση και με ένα πνεύμα να εξουθενώσουν τον άλλο. Δεν κάνει έτσι ο Θεός.

deco_tiny_05

Ο Κύριος σαρκώνεται, τρόπον τινά, και πάσχει για τον καθένα, και όλο αυτό γίνεται για να σε σώσει, αλλά εσύ δεν καταλαβαίνεις τίποτε· δεν έχεις διάθεση να

καταλάβεις. Μένεις εκεί, στο πώς τα ξέρεις εσύ, καθώς μέσα σου δεν βασιλεύει ο Χριστός, η χάρη του Θεού, εκείνο το ουράνιο πράγμα, που τα φωτίζει όλα και τα βλέπεις αλλιώς, αλλά βασιλεύει ο παλαιός άνθρωπος, βασιλεύει η πτώση· άγεσαι επομένως και φέρεσαι από όλη αυτή την κατάσταση και βογγάς, πάσχεις, υποφέρεις.

Να ταπεινωθείς και να πεις: «Κάτω από τον Θεό είμαι. Κάτω από την πρόνοια του Θεού είμαι. Δεν μπορεί ο Θεός να μην τα έχει κάνει καλά. Δεν μπορεί ο Θεός να έχει χάσει τον έλεγχο και να έχει πελαγώσει. Φαίνεται πως χρειάζεται να με πονέσει. Φαίνεται πως χρειάζεται να ζοριστώ. Φαίνεται ότι χρειάζονται και τούτο κι εκείνο, όλα αυτά που μου συμβαίνουν». Αν πεις έτσι, όλα τα βλέπεις αλλιώς. Κάνε λίγη υπομονή, αλλά κάτω από την πρόνοια του Θεού, κάτω από αυτή την αίσθηση ότι είναι παρών ο Θεός, ότι βλέπει, ότι ξέρει, ότι είναι Θεός αγάπης και πως, ό,τι θα κάνει, θα το κάνει διότι εσύ δεν καταλαβαίνεις αλλιώς· δεν παίρνεις είδηση, αν δεν σε πονέσει παραπάνω. Όσο πιο γρήγορα επομένως ταπεινωθείς, όσο πιο γρήγορα παραδοθείς, όσο πιο γρήγορα πεις το «ναι», τόσο πιο γρήγορα θα έρθει όχι απλώς η λύση, όχι απλώς η τακτοποίηση, αλλά αυτός ο γλυκασμός ο ουράνιος.

Στενοχωρείται κανείς, σκέπτεται και διερωτάται: Τι έχουμε πάθει και σαν να μην αφήνουμε τον Θεό να συνεννοηθεί μαζί μας, σαν να μη θέλουμε να καταλάβουμε τον Θεό, σαν να μη θέλουμε να τον ακολουθήσουμε, να συμμορφωθούμε προς αυτά που κάνει, προς αυτά που δείχνει, και να μπούμε μέσα στο σχέδιό του και να περπατήσουμε τον δρόμο που μας ανοίγει;

Και έτσι, όχι απλώς είμαστε ταλαίπωροι και δυστυχημένοι, όχι απλώς δεν είμαστε καλοί χριστιανοί, αλλά τελικά και κάποιοι κόποι μας ή κάποια έργα που κάνουμε, ενώ θα μπορούσαν να αποδώσουν πολύ περισσότερο και να μας ωφελήσουν πολύ περισσότερο, τελικά μένουν ανενεργά. Πας, έρχεσαι, χριστιανός και πάλι χριστιανός, κάνεις και τούτο κι εκείνο και το άλλο, και μόλις και μετά βίας θα αρπάξεις καμιά παρηγοριά, ανθρώπινη μάλλον παρά θεϊκή.

Πρέπει να έχεις το κουράγιο, αδελφέ μου, να αφήσεις τον Θεό δια της χάριτός του να προχωρήσει βαθιά μέσα στην ψυχή σου, για να γκρεμιστεί το οχυρό, να καταληφθεί το οχυρό, ώστε να γίνει το έργο του Θεού, το αληθινό έργο του Θεού. Να γίνει όχι κάτι που μπορεί να πιάσει η φαντασία σου ή που μπορείς εσύ απλώς να σκεφθείς, όσο καθαρό κι αν είναι το μυαλό σου, αλλά όλο αυτό που είναι όντως έργο της χάριτος του Θεού, που είναι κάτι ουράνιο· κάτι που όχι απλώς σε κάνει να πάρεις μια ιδέα τι εστι ουρανός, αλλά που θα σε κάνει να νιώθεις σαν να είσαι μέσα στον ουρανό και σαν να είναι μέσα σου ο ουρανός.

Πηγή: (Από το βιβλίο: π. Συμεών Κραγιοπούλου, «Το μυστήριο του πόνου»,
Πανόραμα Θεσσαλονίκης, Γ' έκδοση 2010, σελ. 11.), [Κοινωνία Ορθοδοξίας](#)